

El perfil

Joan Trillas / jtrillas@elpuntavui.cat

El bisbe de les mil esglésies

“
Ha sabut compaginar amb habilitat florentina els seus principis amb l'estructura, gran i pesada, de l'Església

Francesc Pardo, bisbe de Girona, a les escales del bisbat.

LLUÍS SERRAT

Fl bisbat de Girona és potent. Les xifres parlen per elles mateixes i demostren la complexitat que té al davant el seu bisbe, Francesc Pardo: 383 parròquies –amb 1.000 esglésies– i, ara mateix, al voltant de 190 capellans, dels quals estan en actiu uns 140. Però el bisbat de Girona, a banda d'aquestes dades, sempre fredes, té una peculiaritat que el fa, certament, diferent: la fama “d'especial”. De fet, aquell a qui li toca anar de bisbe de Girona rep de la cúria la felicitació i, tot seguit, el copet a l'esquena, com dient: “Que no et passi res.” El mateix bisbe, de tot això, no se n'amaga pas, tot al contrari: “Vaig ser rebut cordialment, però vaig notar que Girona és especial i s'hi té una entrada difícil... és a dir, millor ser gironí. Aquesta percepció de Girona també es té al Vaticà, no es pensi. Girona hi té fama de diòcesi especial”, explicava Pardo en una entrevista a les planes d'El Punt Avui. La diòcesi de Girona vindria a ser per a la cúria com el llogarret de l'Astèrix per als romans, per parlar planerament i informalment.

Però això no va fer defallir aquest home que va somiar que alguna cosa passaria després del Concili Vaticà II, que va amagar multicopistes durant el franquisme i que de mossèn sempre va estar al costat dels treballadors, en un moment en què els sindicats no estaven reconeguts. Una tasca pastoral, la de Pardo, en què ha sabut

Francesc Pardo

Nascut a Torrelles de Foix (Alt Penedès) el 26 de juny de 1946, Francesc Pardo i Artigas és el 114è bisbe de Girona des que hi va arribar, el 19 d'octubre del 2008. No es va plantejar ser mai capellà, fins a l'arribada d'un jove mossèn al seu poble, qui va prendre com a referent, fet que el va marcar ja profundament per sempre.

compaginar amb habilitat florentina els seus principis amb l'estructura gran, pesada i monolítica de l'Església. Segurament per això, tot i la seva entrada “especial”, ha sabut guanyar-se aquest territori gironí difícil. I ho ha fet amb gestos clars per demostrar, per un costat, la seva independència, que l'exerceix fins on pot, i, per l'altre, la voluntat d'estar al costat de la gent i del país. El darrer exemple el podem trobar durant la tradicional homilia que va fer a la missa solemne de Sant Narcís, quan va demanar perdó públicament “pels insults i menyspreus d'una cadena de televisió vinculada als bisbes”, en una

claríssima referència a 13TV. I això ho va dir no només davant de nombrosos fidels, sinó també de representants de totes les institucions de la ciutat de Girona. Poca broma, perquè ha estat el primer càrrec important de l'Església catalana a reaccionar davant de l'actitud d'alguns presentadors i tertulians d'aquesta cadena de la Conferència Episcopal Espanyola en relació amb el procés sobiranista català. Fe, compromís, convicció i també acatament, doncs, es donen la mà en aquest bisbe.

Un nom, un món

Xevi Planas / xplanas@presencia.cat

Lou Reed

Panamà Al Brown i Gustav Humery havien acordat que no se saludarien tocant-se els guants just abans de començar el combat de boxa que els havia d'enfrontar el 29 de gener del 1929. Arribat el dia que tant havien esperat, quan va sonar la campana Brown va estabornir Humery amb una rapidesa insòlita i li va trencar la mandíbula. Humery va caure a la lona i l'àrbitre va comptar fins a deu. El combat, un dels més breus de la història de la boxa, només va durar quinze segons.

“Què seria de l'home sense les bèsties?”, es preguntava Blai Bonet en un poema sobre Brown en què relatava com Jean Cocteau es va enamorar d'aquest panameny

campió de boxa. “Si, en un moment, se n'uessin de la terra totes les bèsties de la terra, l'home cauria en una gran depressió”, es responia l'escriptor de Santanyí sense poder oblidar Brown.

Lou Reed (Nova York, 1942-Long Island, 2013), que va caminar pel costat salvatge de la vida des d'abans que Andy Warhol el protegís en la fundació de The Velvet Underground, admirava uns quants autors dels Països Catalans i sentia una fascinació especial per aquest poema, que reivindicava la funció de les bèsties al món. Li agradava tant que, a més de llegir-lo en recitals a Nova York i a Barcelona, el va gravar al seu contestador per saludar amb una sorpren-

ent reflexió sobre les bèsties els qui el telefonaven. Mor amb Reed una de les icones del rock i mor, també, un amic dels Països Catalans que ens ha ajudat a sentir-nos menys acomplexats. Encara el desembre passat Reed ens va sorprendre publicant a la seva pàgina de Facebook una imatge en què el dissenyador gràfic Xavier Boronat el dibuixa amb barretina amb un paisatge de fons que fa pensar en Montserrat. Paradigma de la modernitat i la cultura urbana, Reed se sentia a gust recordant la barretina i Montserrat, dos símbols que sovint ha caricaturitzat amb menyspreu qui ha volgut veure absurdament els catalans com un poble desconnectat del món actual.

“
Paradigma de la modernitat i la cultura urbana, Reed se sentia a gust recordant la barretina i Montserrat